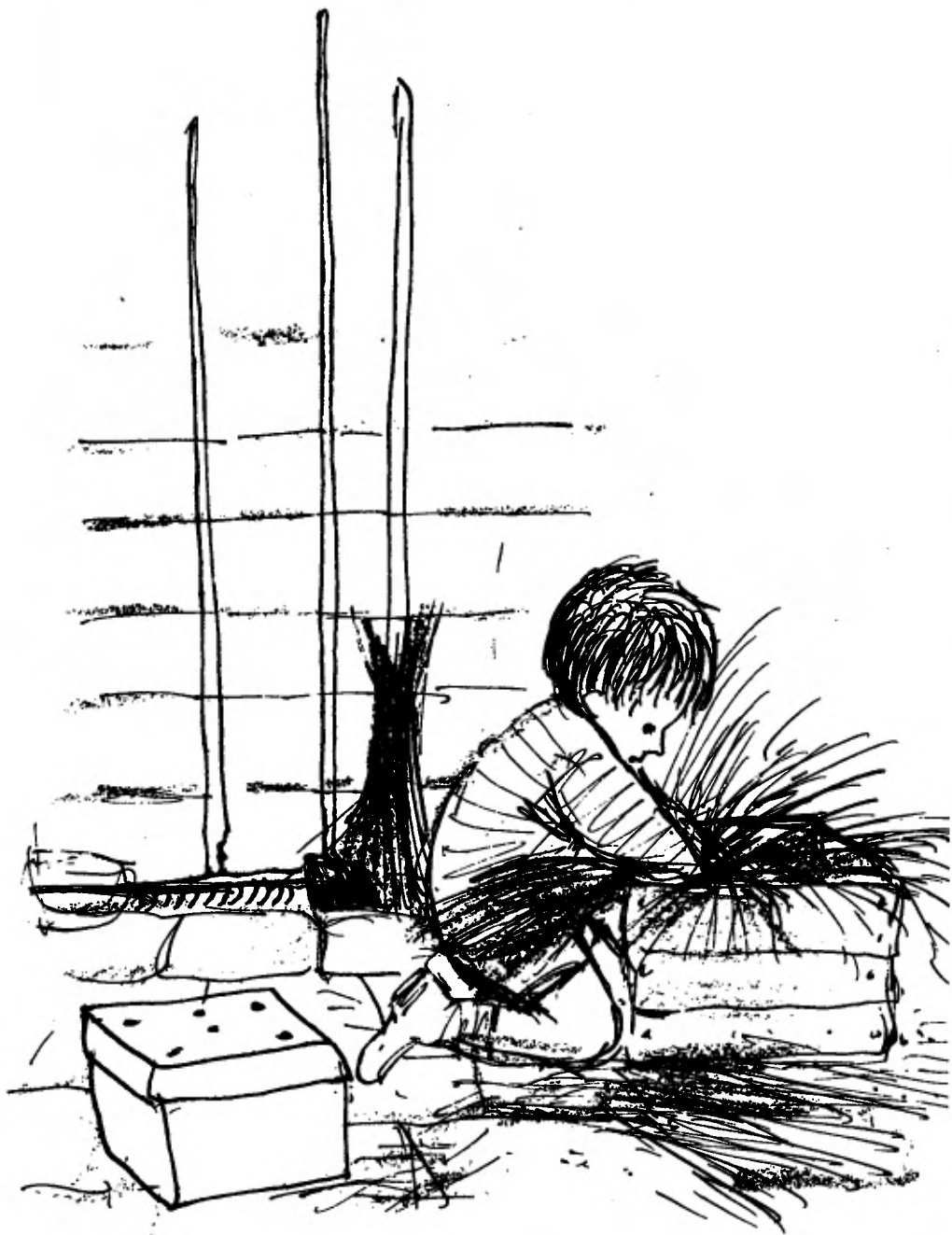

COBY BOS

De konijnen van Henjo

De konijnen van Henjo

Coby Bos

De konijnen van Henjo

Illustraties van Tiny van Asselt

Uitgeverij G. F Callenbach b.v. – Nijkerk

ISBN 90266 4440 x

Mag het of mag het niet?

Ze zitten op school naast elkaar;
Henjo en Peter.
Henjo is lang en mager.
Peter is kort en dik.
Henjo lacht niet gauw.
Peter wel.
En plagen dat die jongen kan!
Maar daar kan Henjo niet tegen.
Dan wordt hij boos.
Oei, wat wordt hij dan boos!
Als Henjo boos wordt,
gaat Peter juist lachen.
En dan, ja, dan krijgen ze ruzie.
Gelukkig gaat die ruzie meestal weer gauw over.
Vandaag zijn ze weer echte vrienden.
Ze lopen op straat.
Met hun hoofden dicht bij elkaar.

Peter zegt: „Wil jij wel een konijn
of twee of drie?
Wij hebben er toch genoeg.
En je krijgt ze voor niks.
Nou, wat zeg jij daarvan?”
„Is het echt waar?”, vraagt Henjo secuur.
„Tuurlijk! Anders zei ik het toch niet.”
„Ik moet het eerst thuis vragen,” zegt Henjo.
„Morgen weet ik het.”
„Goed, dan help ik je een hok maken.”
Bij de hoek gaat Peter rechtdoor.
Henjo slaat rechts af.
Hij is heel blij.
Een paar konijnen, is dat even wat!

En nog wel gratis, voor niks.
Henjo begint hard te lopen.
Des te eerder is hij thuis.

Moeder is in de keuken.
Ze bakt een taart.
Dat kan ze heel goed.
Er staan twee schaaltes klaar.
Eén met lekkere room.
En één met kersenjam.

De room gaat straks tussen de taart.
De jam op de taart.
Moeder staat met haar rug naar Henjo toe.
Komt dat even mooi uit!
Eerst neemt Henjo een lik room.
Dan een lik van de jam.
H'm! Lekker!
Net even te vroeg draait moeder zich om.
„Hè, bah! Wat vies!,” zegt ze een beetje boos.
„Het helpt niet eens voor de honger.

Ga mee naar binnen; dan drinken we thee.
O, kijk, daar is Ellen ook.”
Ellen is het zusje van Henjo.
Ze is een paar jaar ouder.
En tien centimeter langer.
„Lekker, een taart!”, zegt Ellen het eerst.
„Er is toch niemand jarig?”
„Lust jij op een gewone dag geen taart?”, vraagt moeder.
„Ik wel en jij Henjo?”
„Een konijn eet je niet op”, zegt Henjo met een kleur.
„Waar heb je het over?”
Ellen gaat vlak voor haar broertje staan.
Henjo zegt: „Ik krijg een konijn van Peter.
Misschien wel twee of drie.
Ze kosten helemaal niks.
En ze zijn niet om op te eten.
Als je dat maar weet!”
„Wie moet er voor die konijnen zorgen?”, vraagt moeder.
„Ik natuurlijk. Wie anders!”, zegt Henjo stoer.
„Ja, ik mag ze hebben hè mam?
Zal ik het meteen aan Peter gaan zeggen?”
„O, nee”, zegt moeder.
„Eerst horen hoe vader erover denkt.
En nu aan de thee.”
Henjo pruttelt eerst een beetje.
Ellen vindt het jammer, dat de taart nog in de oven staat.
Ze heeft er juist zo'n erge zin in.
Als zij groot is, bakt ze elke dag een taart.
O nee, dat kan natuurlijk niet.
Dan wordt ze zó dik!
Ze kan dan vast niet meer door de deur.
Ellen lacht er zelf om.
„Waarom lach je?”, vraagt Henjo.
Maar Ellen zegt het niet.
Ze zal wel wijzer wezen!

Daar is Peter!

Na de thee gaat Ellen naar de bibliotheek.
Mams gaat even naar zolder een lapje zoeken.
Het kan nog net.
De taart moet bijna uit de oven.
Henjo verveelt zich.
Waren de konijnen er nu maar.
Dan kon hij fijn met ze spelen.
Henjo gaat voor het raam staan.
Hé, dat kan toch niet!
Daar is vader al.
Henjo holt naar de deur.
„Pap, mag ik een konijn?
Of twee of drie?
Ik kan ze zo krijgen van Peter.
Ze zijn gratis, voor niks.
Ik kan best zelf een hok maken.
Peter zegt wel hoe het moet.”
Henjo praat en praat maar.
Hooft vader wel wat Henjo zegt?
Vader knikt niet.
En hij schudt zijn hoofd niet.
Hij zegt niet „ja”.
En hij zegt niet „nee”.
Vader kijkt niet erg vrolijk.
Hij vraagt: „Waar is moeder?”
Henjo zegt: „Dat weet ik niet.”
Maar dat is niet waar!
Hij weet best, dat mams op zolder is.
Net goed, denkt Henjo.
Zoek maar hoor!
Waarom zei vader niet meteen:
„Ja hoor. Jij mag een konijn.

Of wil je er graag drie of vier?"
Maar vader zei niks.
En ze hebben plaats genoeg in de tuin.
Er kan best een hok voor het konijn bij.
Poe! Poe! Moet je nu eens horen.
Wat maakt die vader een drukte.
Hij roept maar om moeder.
„Els! Els! Waar ben je?"
Vader loopt van de gang naar de kamer.
En van de kamer naar de gang.
Henjo lacht er stilletjes om.
Zal hij toch maar zeggen waar moeder is?
O, het hoeft al niet meer.
Daar komt moeder de trap af.
Ze vraagt aan vader: „Is er wat?
Je bent zo vroeg thuis!"
Vader zegt alweer niet „ja" en ook niet „nee".
Raar hoor!
Henjo haalt zijn schouders op.
Dan gaat hij fluitend naar buiten.
Het klinkt wel erg vals.

Hè, wat saai!
Op straat is ook niets te doen.
Henjo schopt een steentje weg.
Het is wel vier keer raak.
Hij vergeet even dat hij boos is.
Dan opeens is het er weer.
Dat is ook geen wonder.
Achter zich hoort hij roepen:
„Henjo! Henjo!"
Als dat Peter niet is...
Peter die hem een konijn wil geven.
En vader heeft nog niet „ja" gezegd.
Zou hij net doen of hij het roepen niet hoort?
Zopas zei Peter nog:

„Alle jongens op school willen wel een konijn hebben.
Wil je ze hebben ja of nee!”

Henjo krijgt het er warm van.

Hij zet het op een lopen.

Maar Peter blijft roepen:

„Henjo! Henjo, wacht nou!

Ik heb wat voor je...”

Nu moet Henjo wel stilstaan.

Daar is Peter al.

„Jij bent ook een mooie, zeg.

Ik schreeuw me schor.

En jij doet net of je niks hoort.

Moet je mij met die zware doos zien sjouwen.

Mijn armen zijn er bijna lam van.

Er zitten twee konijnen in.

Die zijn voor jou.

Moet je ze zien?”

Henjo geeft niet dadelijk antwoord.

Hij hakkelt: „Ik...ik...mijn vader...”

„Graag of niet”, zegt Peter meteen.

„Ja, ja, ik wil ze graag hebben.”

„Goed”, zegt Peter.

„Je boft ook nog.

Het zijn een mannetje en een vrouwtje!

Nu heb je over een poosje wel honderd konijnen!”

„Honderd?” lacht Henjo.

„Dat geloof ik niet.”

„Nou, dan geloof je het niet.

Het is toch echt waar.

Wij hebben er zelf ook zoveel!

Wil je ze nu zien?”

Meteen zet Peter de doos op straat.

Hij wipt het deksel er af.

Ze hurken samen op de grond.

„Kijk, door deze gaatjes krijgen ze lucht.

Vind je deze twee beestjes mooi?
Ik heb de beste er uitgezocht.”
Peter steekt zijn hand in de doos.
„Wat voelt dat fijn zacht, hè?
Moet je ook eens voelen?
Eén. Twee. Drie.
Nu gauw de doos weer dicht.
Ze willen er wat graag uit.
Hier draag jij de doos nu maar.
Ze zijn niet meer van mij,
maar van jou.”

Waar is het bruine konijn?

Tot nu gaat het goed.
Maar opeens staat Henjo stil.
„Ik heb nog geen hok.
Hoe moet dat nou?
Mijn vader...mijn vader...!”
„Nou, wat is er met je vader?
Het lijkt wel of je bang bent.
Je doet die twee zolang in een kist.
Jullie hebben toch wel een kist?
Eerst doe je er wat gras in.
En een stuk gaas er overheen.
Morgen help ik je een echt hok maken.
Nou moet ik naar huis. Eten.
De doos mag je houden.”
En weg is Peter.
Daar staat Henjo alleen, midden op de stoep.
O, nee, niet alleen.
De twee konijnen maken een drukte!
Een drukte!
Het lijkt wel of ze ruzie hebben.
Henjo krijgt opeens zo'n raar gevoel in zijn buik.
Dat komt niet alleen van de honger.
Hij denkt aan vader en moeder.
Vader zegt vaak tegen hem:
„Jij wilt altijd alle dieren hebben.
En wie moet er voor zorgen?
Je moeder of ik.”
Vader heeft wel een beetje gelijk.
Maar deze keer zal hij echt zelf...
Oei! Oei! Henjo kan haast de konijnen niet meer houden!
Hij zet de doos even op de grond.
Floep, daar wipt hij het deksel er weer af.

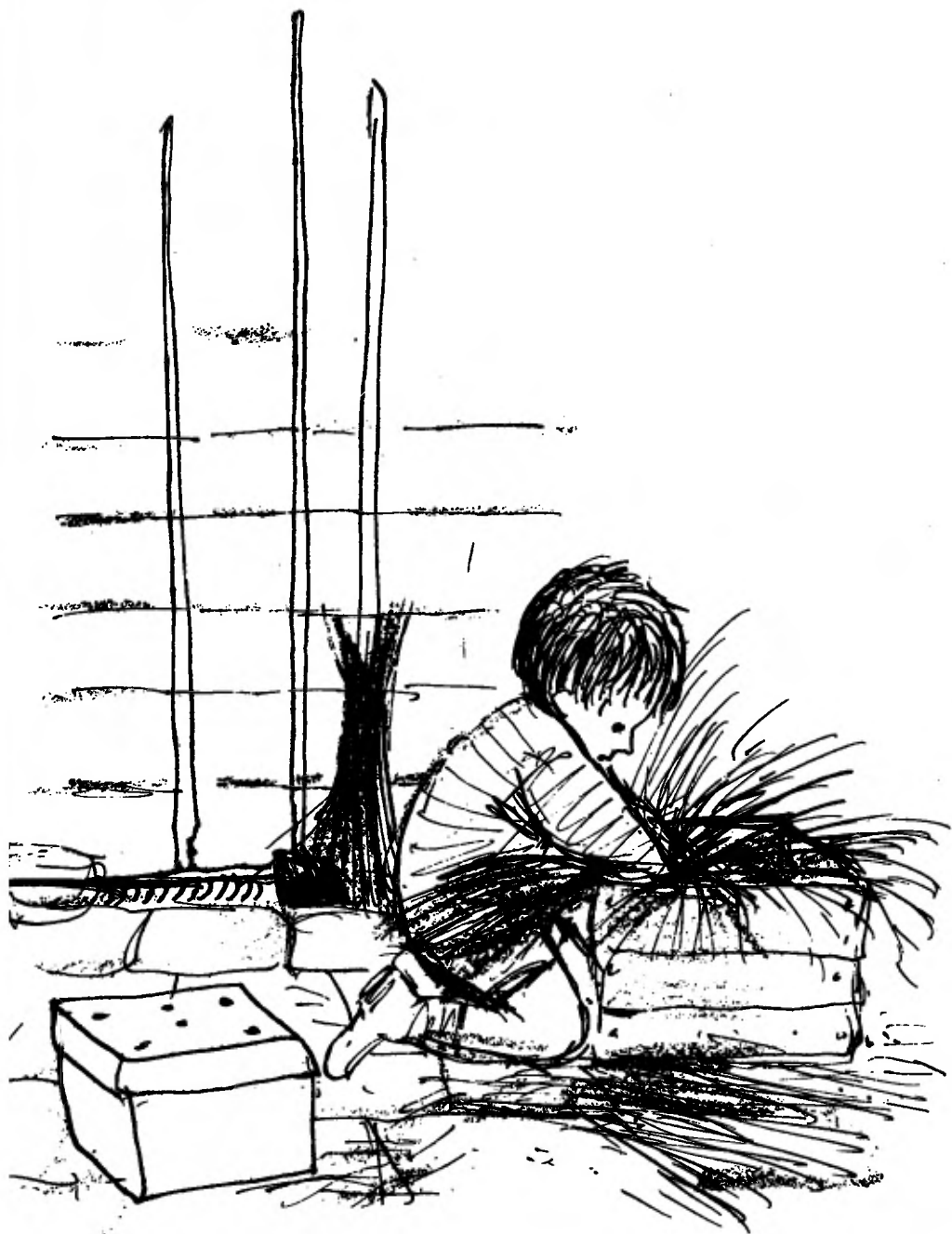
O, maar dan gebeurt er iets ergs.
Het witte konijn neemt een sprong.
Het wipt, een, twee, drie over de rand van de doos.
Nummer twee wil dat ook graag doen.
Het is een bruin konijn.
Met witte pootjes.
Henjo weet niet waar hij het eerst moet kijken.
Hij vergeet het deksel op de doos te doen.
Hij holt het witte konijn na.
Daar, daar, pak, ik heb je!
Het witte konijn laat zich gauw vangen.
Henjo rent terug naar de stoep,
daar staat de doos!
O, maar wat is dat?
Henjo's ogen worden groot van schrik.
De doos is leeg.
En nergens is iets van het bruine konijn te zien.

Nu zit er maar één konijn in de doos.
Henjo is moe van het zoeken.
Zijn voeten sloffen over de straat.
Het is nu heel stil buiten.
Alle mensen eten.
Maar Henjo heeft opeens geen trek meer.
Wat zal vader straks zeggen.
En moeder?
Peter zal morgen ook heel boos zijn.
Hoe moet het toch allemaal gaan?
Opeens heeft hij een plan.
Ja, ja, zo moet het.
Hè, hè, hij is bijna thuis.
Langs het zijpad komt Henjo achter het huis.
Hij boft.
In de schuur staat een lege kist.
Hij vindt ook een stuk gaas.
Henjo doet alles met één hand.
Hij durft de doos niet meer neer te zetten.
Stel je voor, dat er weer wat ergs gebeurt.
Poe! Poe! Henjo krijgt het er warm van.
Nu moet hij nog gras halen.
Rits! Rits!
Henjo plukt met één hand zoveel hij maar kan.

Als witje eerst maar in de kist zit.
Dan kan er niets meer gebeuren.
Henjo loopt maar heen en weer.
De bodem van de kist is nu bijna bedekt met gras.
Henjo zet de doos met witje even op de grond.
Zo schiet hij beter op.
Met handen vol gras komt hij terug in de schuur.
Hè, hè, nu is het genoeg.
Gauw de schuurdeur even dicht en dan...
O ja, kippegaas moet ook wel ergens zijn...
Henjo vergeet even dat witje nog in de doos zit.
Hij zoekt in alle hoeken een stuk gaas.
Oei! Wat schrikt hij dan opeens.
Iemand doet de schuurdeur open.
En daar is de stem van zijn zusje.
„We moeten eten!
Kom je nog of niet?
Ik zoek al een uur naar je.
Wat voer je uit?”
Henjo valt van schrik bijna over de kist heen.
Hij haalt zijn been open aan het gaas.
Nijdig schreeuwt hij: „Wat ik doe gaat je niks aan!
Die schuur is niet van jou!”
„En ook niet van jou!”
Ellen wil Henjo opzij duwen.
Ze krijgen bijna ruzie, die twee.
„Hé! Hé! Wat is hier aan de hand?”
Dat is vaders stem.
Hij pakt ze ieder bij een arm.
En zet ze buiten de schuur.
Ze krijgen geen kans om weg te lopen.
„Er is al genoeg ruzie in de wereld”, zegt vader nog.
„Eerst jullie handen wassen!
En dan aan tafel!”
Als Henjo in de keuken komt, ruikt hij iets vreemds.

De taart, vast en zeker.
Er is iets met de taart gebeurd.
Henjo hoeft niets te vragen.
Ellen zegt: „De taart is verbrand.”
Ze vergeet om boos te doen.
„Stom van die taart”, zegt Henjo.
Ellen hoort het al niet meer.
In de kamer is ook iets vreemds.
Moeder zit al te wachten.
Ze kijkt niet gewoon.
Ze vraagt: „Waar was je?”
Nu krijgt Henjo een kleur.
„Eerst op straat en toen in de schuur”, zegt hij zacht.
Moeder merkt niets van de kleur.
Ze denkt aan iets heel anders!

Bij oma en opa

Henjo draait maar op zijn stoel.
Waar zou het bruine konijn nu zijn?
En het witte konijn?
Gaat dat niet dood in een doos?
Misschien kan ze het deksel wel omhoog wippen...
Wat jammer dat Ellen net in de schuur kwam.
Witje zat bijna in de kist.
Henjo kijkt van vader naar moeder.
Wat is het vandaag saai aan tafel.
Moeder zegt haast niets.
Vader is ook erg stil.
Anders maakt hij dikwijls grapjes.
Moeder zucht alsof er iets heel naars is.
Vader kijkt haar aan en zegt:
„Zal ik het ze maar vertellen?”
Moeder knikt.
Ze kan de laatste hapjes haast niet naar binnen krijgen.
Vader kucht, dan zegt hij:
„We gaan hier weg, jongens.
We gaan verhuizen.
De fabriek wordt verplaatst.
En wij gaan mee.
We moeten in een stad gaan wonen.
Morgen gaan moeder en ik naar een huis kijken.”
Vader kijkt van Ellen naar Henjo.
„Waarom zeggen jullie niets?
In een stad wonen is weer eens iets heel anders.
We wonen al zo lang hier.”
„Ik wil hier niet weg!”, roept Henjo boos.
„Het is hier veel fijner dan in een vreemde stad.
Ik blijf hier wonen.
Bij opa en oma.”

„Ik ook”, roept Ellen.
Nu moet moeder toch een beetje lachen.
Ze zegt: „Oma en opa zullen jullie zien aankomen.
Die sturen jullie één, twee, drie terug.
We mogen blij zijn dat vader werk heeft.
Er zijn zoveel mensen die dat niet hebben.
Kom op, we moeten met ons vieren heel flink zijn.
Maar ik kan het wel van jullie begrijpen, hoor!
Van schrik heb ik niet meer aan de taart gedacht.
Maar nu weet ik dat het niet anders kan.
En wie weet!
Misschien is het daar wel veel fijner dan hier.”

„Poe, mam kan mooi praten”, denkt Henjo,
Maar ik ga toch naar oma en opa.”
Na het eten gaat hij er stilletjes vandoor.
Geen mens heeft hem zien weg gaan.
Oma kijkt vreemd op als ze hem ziet.
En opa maakt een grapje.
„Ben jij buiten de deur gezet?
Wij hebben nog wel een bed voor je!”
Maar dan kijkt oma opa boos aan.
Ze zegt: „Laat Henjo eerst maar eens wat zeggen.
Er is vast iets aan de hand.
Het is immers kinderbedtijd!”
Dan vertelt Henjo wat hij net heeft gehoord.
„En nou wil ik bij u blijven.
Dat kan toch best.
Ik zal altijd heel lief zijn.
En de straat vegen.
Ik zal ook de kopjes afdrogen.
Als het vakantie is ga ik wel naar huis.
Ik wil niet naar een vreemde school.
Mijn vriendjes wonen ook hier.
Hè toe, zegt u nu „ja” !”
Voor opa en oma iets kunnen zeggen, piept de deur open.

„Dag Ellen”, zegt opa.

„Zo kind”, zegt oma.

„Kom jij soms ook vragen of je hier wonen mag?”

Ellen hikkelt: „Ik...ik...

Hoe weet u dat?”

„O, dat denk ik maar zo”, zegt oma.

„Wist u het dan al dat wij gaan verhuizen?”

„Jullie vader wist er iets van.

Maar nu is het zeker.

Henjo kwam het ons vertellen.

Wij vinden het ook niet fijn, dat jullie gaan verhuizen.

Maar het kan niet anders.”
Ellen hoort niet eens wat oma zegt.
Ze kijkt boos naar Henjo.
„Hij mag zeker wel bij u wonen?
Want hij was het eerst.
Ik moest hem zoeken.
Daarom kon ik niet gauw hierheen komen!”
„Malle meid!”, zegt oma.
„En je bent ook een beetje dom; net als Henjo.
Opa en ik zorgden vroeger voor jullie moeder.
Jullie vader en moeder zorgen voor jullie.
Zo gaat dat nu eenmaal.

Maar ik weet toch iets leuks.
Als het vakantie is mogen jullie wel hier komen.
Is dat een goed plan?
Of niet soms?”
Ellen en Henjo gaven oma en opa een dikke zoen.
Dan stuurt oma ze gauw naar huis toe.

Moeder staat bij het tuinkek.
Hè, hè, daar komen de kinderen aan.
Moeder is blij en een beetje boos tegelijk.
Henjo weet het heel goed.
Na het eten mag hij niet meer weg.
Mams wil weten waar hij is geweest.
Maar Henjo doet of hij doof is.
Dan vertelt Ellen dat hij bij opa en oma was.
Wat hij daar ging vragen, vertelt ze niet.
Dat is een geheimpje.
Alleen opa, oma, Ellen en Henjo weten er van.

Arme Henjo

Nu ligt Henjo in bed.
Maar slapen kan hij niet.
Puf! Puf! Hij gooit het dek van zich af.
Dan opeens zit hij rechtop.
Hij heeft niet één keer aan de konijnen gedacht.
Het konijn in de doos.
En het konijn dat is ontsnapt.
Stel je voor dat er iets ergs met witje gebeurt!

Dan is het Ellen's schuld.
Zij kwam de schuur in.
Daarom kon hij witje niet meer in de kist doen.
Zo'n beestje kan best dood gaan van de honger.
O nee, nee, dat mag niet gebeuren!
Henjo vergeet even dat ze gaan verhuizen.
Hij denkt nu alleen aan het konijn.
Met één zwaai staat hij naast zijn bed.
Hij sluipt naar de gang.
Gelukkig, de televisie staat aan.
Nu hoort moeder hem de trap niet afgaan.
En vader is niet thuis.
Ellen slaapt natuurlijk al.
Het is gelukkig nog niet helemaal donker buiten.
Waar zou het bruine konijn nu zijn?
En misschien is witje al dood...
Arme zielige Henjo!
Hij weet niet hoe gauw hij bij de schuur moet komen.
Moeder mag hem natuurlijk niet horen.
Maar het lukt!
Hij is al bij de achterdeur.
Het is maar een paar stappen naar de schuur.
Wat een bof, de schuurdeur staat nog wijd open.
Alleen 's nachts gaat de deur op slot.
Henjo schuifelt de schuur in.
Daar, in die hoek, moet de doos staan.
Hé, wat raar...
Hij hoort niks, helemaal niks.
Zou het konijn toch dood zijn?
Au! Henjo stoot zijn blote voet aan een plank.
Maar waar, waar is de doos nou?
Henjo kan hier in de hoek bijna niets zien.
De kist weet hij wel te staan.
Maar de doos...! Waar is de doos?
Opeens bibbert Henjo van de kou.

Hij zou zo de schuur wel willen uit rennen.
Maar het konijn dan; het konijn!
Er komen tranen in Henjo's ogen.
Nu kan hij helemaal niets meer zien.
Opeens wordt het allemaal nog veel erger.
Henjo hoort voetstappen in het grind.
En ook een fiets.
Dat is vader natuurlijk.
Henjo staat heel stil tegen de muur gedrukt.
Van de schrik huilt hij niet meer.
De voetstappen zijn nu dichtbij.
Daar is vader bij de schuurdeur.
Hij duwt zijn fiets de schuur in.
Henjo verroert zich niet.
Maar dan gebeurt er iets ergs.
Vader doet de schuurdeur dicht.
Hij draait de sleutel om in het slot.
Nu kan Henjo het niet meer uithouden.
„Paps! Paps!”, gilt hij.
„Doe open! Doe open!”
Meteen knarst de sleutel weer in het slot.
„Ben jij het, Henjo? Ben jij het?”, roept vader.
Henjo geeft geen antwoord,
Hij weet niet hoe gauw hij bij de deur moet komen.
„Jongen toch!”, zegt vader.
„Wat doe jij hier?”
Vader tilt hem van de grond.
Henjo legt zijn hoofd tegen vaders schouder.
Zijn armen slaat hij stijf om vaders hals.

Moeder schrikt als ze die twee ziet binnen komen.
Ze doet gauw het geluid van de televisie uit.
Vader zet Henjo op de bank.
Moeder wrijft zijn voeten warm.
Dan moet Henjo vertellen.

Eerst huilt hij en hakkelt.
Maar het gaat steeds beter.
Vader en moeder kijken elkaar aan.
Moeder is naast Henjo gaan zitten op de bank.
„Nu geen tranen meer, kerel”, zegt vader.
„Wat gebeurd is, is gebeurd.
Het is ook een beetje de schuld van je vriendje.
Hij had moeten wachten tot morgen.”
Moeder zegt: „Het is ook een beetje de schuld van de
verhuizing.

Henjo heeft niet meer aan het konijn gedacht.”
Hé, wat is dat nou?
Opeens is vader de kamer uit.
Een paar minuten later is hij er weer.
Vader kucht. Dan zegt hij: „Er is geen konijn in de schuur.
Het deksel lag naast de doos.”
Henjo kijkt vader met grote ogen aan.
„Dan is het konijn gestolen”, roept hij boos.
Vader denkt er anders over.
Hij zegt: „Het deksel zat vast niet goed op de doos.
En ja, dan gaat zo’n beestje er van door.
Weet je wat?
Ik neem de zaklantaarn even mee.
Dan kijk ik of het konijn ergens anders zit.”
Henjo wil wel graag met vader de tuin in.
Daar komt natuurlijk niets van.
Hij krijgt ook opeens zo’n slaap!
Vader moet hem de trap opdragen.
Vijf minuten later slaapt Henjo als een roos.
Het is maar goed, dat hij het nog niet weet.
Het witte konijn is nergens te vinden!

Dat ging niet door

De volgende dag zijn ze allemaal vroeg op.
Vader en moeder moeten met de trein mee.
Ze gaan naar een nieuw huis kijken.
Ellen en Henjo mogen om twaalf uur bij oma en opa eten.
„Opschieten”, zegt moeder tegen Henjo.
„De trein wacht niet op ons.”
Maar Henjo heeft helemaal geen zin om voort te maken.
Hij wil veel liever de hele dag naar oma en opa toe.
Peter zal vreselijk boos op hem zijn.
Hij gaf twee konijnen cadeau.
Nu zijn ze allebei weg.
Het is ook zo erg!
Hè, wat naar!
De tranen gaan weer kriebelen in Henjo’s ogen.
Hij kan haast niet meer slikken.
Ellen is klaar met eten.
Vader en moeder ook.
Henjo denkt niet aan een nieuw huis in een vreemde stad.
Ellen wel.
Ze praat en vraagt maar.
Maar vader en moeder weten ook niets.
Moeder loopt steeds heen en weer.
Ze heeft haar mantel al aan.
Vader kijkt op de klok.
„Klaar?” roept hij naar binnen.
Henjo treuzelt nog.
Vader moet hem een duwtje geven.
Ziezo, daar staan ze op straat.
Vader en moeder gaan op de fiets naar het station.
Ellen en Henjo moeten naar school lopen.
Ellen ziet al gauw een meisje uit haar klas.
En dan...dan heeft Henjo zomaar een mooi plan.

Hij gaat hoe langer hoe langzamer lopen.
Ellen kijkt één keer om.
Ze roept: „Kom je nog of niet?”
Henjo steekt zijn tong uit.
Hè, hè, eindelijk gaat ze de hoek om.
Meteen loopt Henjo niet langzaam meer.
Hij rent juist zo hard hij kan!

Oma kijkt heel vreemd als de bel gaat.
Zo vroeg!
Wie kan daar zijn?
„Henjo”, zegt oma.
„Moet jij niet naar school, jongen?”
„Ik...ik...”, hakkelt Henjo.
„Ik...ik...heb zo'n pijn hier.
Het was eerst niet zo erg, maar nu wel.
Mijn vader en moeder zijn niet thuis.”
Henjo wil gaan huilen.
Maar het gaat niet.
„Kom maar gauw binnen”, zegt oma.
„Wat heb je een kleur!
Je hebt toch geen koorts?”
„Vast wel, oma. En ik zweet zo!”
„Weten vader en moeder, dat je hier bent?”
„Nee, nee, maar ik dacht...”
Oma kijkt Henjo nog eens goed aan.
Dan zegt ze: „Weet je wat!
Wij gaan samen even naar de dokter.
De dokter woont hier vlakbij.
Het is juist spreekuur.
Koorts en pijn, dat is niet best.
Ga maar even zitten.
Ik trek vlug mijn schoenen aan.”
Oei! Oei! Dat is me wat!
Henjo wil niet naar de dokter toe.

Hij heeft alleen geen zin om naar school te gaan.
„Oma, oma, het gaat al veel beter!
Ik heb opeens geen koorts meer!
De pijn is ook weg.”
Oma lacht een beetje.
Ze komt vlak voor hem staan.
„Kijk me eens aan”, zegt ze.
„Ik denk, dat jij me een beetje hebt gefopt.
Je had zeker geen zin om naar school te gaan.”
Nu krijgt Henjo weer een kleur.
Meteen slaat hij zijn armen om oma's hals.
Hij geeft haar zo'n dikke zoen, dat het klapt.
„Dag oma! Dag oma!
Uit school kom ik weer.
Dan zal ik u alles vertellen!”

Hoe kan dat nou!

Henjo begint te lopen, te lopen!
Het is al laat.
Hij denkt niet meer aan wat Peter zal zeggen.
Die twee konijnen zijn weg; nou en?
Ja, dat denkt hij wel!
Maar het is niet echt.
Gelukkig, de school is nog open.
Er is geen kind meer in de gang.
Henjo mikt zijn jack aan de kapstok.
Dan boft hij alweer.
De klasdeur staat op een kier.
Juf is er niet.
Henjo schuift gauw op zijn plaats.
De kinderen lachen en praten.
Opeens is het uit met de pret.
Daar is juf.
Peter wil nog gauw wat zeggen tegen Henjo.
Maar dat gaat niet door.
De school begint.

Henjo krijgt het opeens net zo warm als bij oma.
Nu moet hij dat erge aan Peter vertellen.
Juf staat met haar rug naar de klas.
Ze schrijft een lesje op het bord.
Nu kan hij het zeggen!
De vriendjes buigen gelijk hun hoofd naar elkaar.
Au! Dat doet pijn!
Peter wrijft de zere plek.
Henjo ook.
Dan gaan hun hoofden weer naar elkaar toe.
Peter zegt zacht: „Ik heb ze weer.
Maar je krijgt ze terug.”

Henjo begrijpt er niets van.
Hij begint gauw te schrijven.
Maar het gaat niet mooi!
Het wordt ook zo donker in de klas,
Dan begint het te regenen... te regenen!
Het blijft maar gieten, ook in het speelkwartier.
Fijn, dat ze in het speelkwartier wel mogen praten.
Henjo zegt tegen Peter: „Ik kan er niks aan doen.
Ze zijn weg, de konijnen.
Eerst de bruine
En toen de witte.”
Henjo probeert heel zielig te doen.
Maar het lukt niet erg.
Alleen zijn lip trilt een beetje.
Peter kijkt juist vrolijk.
Hij zegt: „Ze zijn niet weg.
Het zijn heel knappe konijnen.
Voor ik naar school ging, zag ik ze bij ons.
Ik dacht, dat ze bij jou waren.
Ze zaten bij ons in de tuin voor hun eigen hok.
Hoe kan dat nou, hè?
Hoe wisten ze de weg?

En hoe kwamen ze los?"
Wat kijkt die Henjo Peter nu vreemd aan.
„Geloof je het niet?“, vraagt zijn vriendje.
„Ik heb ze weer voor je meegebracht.
Ze zitten in een doos.
Zag je ze niet bij de kapstok?"
„Ja...ik...ik...“, hakkelt Henjo.
Hij wil Peter zoveel vragen.
Maar dat gaat niet meer.
Opeens staat het hoofd van de school in de klas.
Hij heeft een doos in zijn hand.
Henjo en Peter kijken elkaar aan.
O, wat schrikken die twee.
Ze willen wel onder hun tafeltje kruipen.
Meneer vraagt: „Van wie is deze doos?
Kom, kom, denk allemaal eens goed na.
Er zitten gaatjes in het deksel.""
Meneers ogen zoeken alle rijen langs.
Die ogen kijken lang naar Henjo en Peter.
Die twee hebben een kleur...!
Meneer gaat naar ze toe.
Hij zegt: „Gaan jullie eens even met mij mee.""
Ja, dat moet natuurlijk of ze willen of niet.
In de gang moet Peter vertellen.
En Henjo moet vertellen.
Meneer schudt zijn hoofd.
Hij haalt het deksel van de doos.
De doos is leeg.
Henjo en Peter kijken elkaar aan.
Meneer zegt: „Daar schrikken jullie van, hè?
Laten we er maar niet lang over praten.
Er moet wel iets aan worden gedaan.
Eén konijn loopt hier ergens in de gang rond.
We konden het niet pakken.
Het zijn zulke slimme beestjes.

Veel slimmer dan jullie en ik denken.
Het andere konijn moet hier natuurlijk ook ergens zijn.
Maar waar?"
Gelukkig! Meneer is niet echt boos.
Meneer vindt het alleen erg dom wat Peter deed.
Twee konijnen in een doos.
Onder de kapstok.
Welk dier vindt dat nu prettig?
„En nu maar zoeken”, zegt meneer.
„Maar geen geren door de gangen!”
Meneer gaat naar zijn eigen klas.
Hij steekt nog even zijn hoofd om de deur.
„Jullie kunnen me straks hier vinden.”

Alweer zoeken!

Ziezo, nu zijn ze alleen in de gang.
Peter maakt met zijn tien vingers een lange neus.
Dan loopt hij lachend naar Henjo toe.
Zacht zegt hij: „Niks erg hè, zoeken?
Anders moesten we rekenen.”
O ja, dat is waar.
Maar zoeken verveelt gauw.
Dan eindelijk, eindelijk vangen ze konijn nummer één.
Even later konijn nummer twee.
Puf! Puf! de jongens hebben het nu zo warm!
Ze hebben ieder een konijn op hun arm.
Zo gaan ze de klas van het schoolhoofd binnen.

De grote jongens en meisjes daar gieren van het lachen.
Ze hebben zeker nog nooit een konijn gezien!
Meneer weet wel raad met de konijnen.
Er staat al een grote diepe kist klaar.
Daar gaan witje en bruintje in.
„En nu gaan jullie één, twee, drie naar je klas”, zegt meneer.
„Doe zulke domme dingen nooit meer.
Om twaalf uur zie ik jullie hier wel weer!”

Poe! Poe! Wat duurt die morgen lang.
Eindelijk, eindelijk is het twaalf uur.
Henjo en Peter dringen tussen de andere kinderen door.
Ze willen gauw in de hoogste klas zijn.
Dat lukt ook wel.
Maar de grote jongens doen zo flauw.
Gelukkig, dat het schoolhoofd er is.
Hij jaagt die grote kinderen allemaal de klas uit.
Dan tilt meneer Peter op.
Hij zet hem bom zo in de kist.
Henjo mag de doos vasthouden.
Peter moet de konijnen vangen.
Knap hoor! Hij heeft ze zo te pakken.
Henjo houdt de doos dicht bij de kist.
Hupla! Daar gaat witje in de doos.
Een, twee, drie! Daar gaat bruintje.
Nu vlug het deksel op de doos.
Dan lacht meneer en zegt:
„Nu zit er nog één groot konijn in de kist.
Die zal ik maar een handje helpen.
Tjonge! Tjonge! Dat is een zwaar konijn.”
Daar staat Peter weer op de grond.
De jongens lachen nu ook weer.
Ze zijn heel blij.
De konijnen zitten veilig in de doos.
En meneer is niet boos.

Ook dat nog!

Op straat hebben de jongens elkaar veel te vertellen.
Henjo draagt de doos.
Oei! Wat is die zwaar.
Peter zegt: „Je laat ze niet nog een keer weg lopen, hoor!”
„Ik kijk wel uit”, lacht Henjo.
„Ze ontsnappen niet weer, hoor!
Zeg nou eens eerlijk.
Zijn dit heus dezelfde konijnen van gisteren?”
Peter wordt een beetje kwaad.
„Geloof je me nog niet?
Geef ze dan maar terug.”
Dat doet Henjo natuurlijk niet.
Maar toch! Maar toch!
Opeens moet hij aan vader en moeder denken.
Vader zei: „Misschien moeten we wel in een flat wonen.”
Als dat zo is, krijgen ze ook geen tuin.
Dat zou niet fijn zijn.
Als je geen tuin hebt, kun je ook geen konijnen houden.
Hè, Henjo krijgt het warm als hij daaraan denkt.
„Waarom zeg je niks?”, vraagt Peter.
„Ik, o, ik moet nu naar mijn oma toe.”
„En de konijnen dan?”
„Die neem ik mee.”
„Pas maar op, dat ze niet weer...!”
„Ja, dat weet ik nou wel”, snauwt Henjo terug.
„En 't was mijn schuld niet,
maar jouw schuld!
Ik moest het eerst aan mijn vader vragen.
En jij, en jij...”
O, die domme jongen.
Hij zou bijna weer ruzie gaan maken.
Gelukkig moet Henjo rechtdoor.

Peter moet een andere straat in.
Voorzichtig loopt Henjo met de doos langs de huizen.
Opeens hoort hij roepen achter zich.
Het is Ellen.
Als ze naast Henjo loopt, ziet ze meteen de doos.
„Wat heb je daar nou weer?“, roept ze.
„De konijnen zijn terug.
Ze zaten bij Peter in de tuin.
Weet je waar?
Voor het hok waar ze zelf uitkomen.
Goed hè?“
Ellen gaat vlak voor haar broertje staan.
Ze lacht en zegt: „Jij bent toch nog een echt klein joch.
Konijnen weten de weg niet hoor!
Jij laat je altijd van alles wijsmaken.“
Oei! Oei! Als Henjo dat hoort, wordt hij zo boos!
Hij zet de doos met de konijnen op straat.
Het deksel staat helemaal scheef.
Henjo merkt het niet.
Hij maakt twee vuisten.
Klets, klats, klets, klats!
Met die twee vuisten beukt hij op zijn zusje los.
Ellen slaat terug.
Ze is ook zo boos!
Eigenlijk houdt ze helemaal niet van vechten.
Maar als iemand haar slaat, slaat ze terug.
Dat mag je nooit! Dat weet ze best.
Maar het is zo moeilijk om het te laten.

Op het laatst weten die twee niet meer waarom ze vechten.
Maar ze gaan ermee door!
Henjo wil dat Ellen niet meer slaat.
En Ellen wil dat Henjo niet meer vecht.

Dan gebeurt er iets waar ze allebei van schrikken.
Een boze stem roept: „Ophouden jullie!“

En een paar sterke handen trekt die twee van elkaar.

„Opa”, hakkelt Ellen.

Henjo zegt niets.

Hij sjort aan zijn jack.

Hij wrijft langs zijn wangen.

Dan opeens geeft hij een gil.

„De konijnen! Waar zijn de konijnen?”

Het deksel ligt naast de doos.

Opa begrijpt er niets van.

„Zoeken! Zoeken!”, schreeuwt Henjo.

Er komen kinderen aanlopen.

Henjo schreeuwt weer: „Mijn konijnen! Ze zijn weg!”

Hij loopt haast met zijn neus op de grond te zoeken.

Daardoor ziet hij niet wat opa en Ellen wel zien.

Twee jongens dragen iets in hun armen.

Ellen roept: „Henjo! Henjo! Kijk eens! Kijk eens!”

Die Henjo!

Hij verstaat Ellen niet of hij luistert niet.
Hij holt kris kras door de straat.
Dan eindelijk moet hij wel kijken.
De jongens staan vlak voor hem.
De grootste jongen zegt: „Hier, is dit konijn van jou?”
De andere jongen zegt: „Ze zaten samen onder die heg.”
Tjonge, tjonge, wat is Henjo nu weer blij.
Opa zegt gauw: „Dank je wel, jongens.”
Henjo doet zijn mond niet open.
Hij is zeker van de schrik zijn tong verloren.

Het is maar goed, dat opa er bij is.
De konijnen kunnen niet meer weg.
Opa draagt de doos.
Ellen en Henjo lopen links en rechts van opa.
Dan moet Henjo vertellen.
Van de konijnen voor het hok bij Peter in de tuin.
Van de konijnen in school.
Van het ruzie maken op straat.
Opa kijkt niets vrolijk.
Hij zegt: „Wie ik de schuld moet geven weet ik niet.
Die Peter vind ik in ieder geval een beetje dom.
Je geeft toch niet zomaar konijnen weg.
Of een poes of een hond.
Dat moeten vaders en moeders eerst goed vinden.
En als jullie in een flat gaan wonen?
Wat dan?”
Ja, wat dan?

Henjo moet er onder het eten steeds aan denken.
De konijnen zitten nu in een kist.
Bij opa in de schuur.
Hoe het allemaal verder moet?
Henjo weet het niet.
Oma, opa en Ellen ook niet!

Terug van de reis

Vader en moeder zijn weer thuis.
Niet echt thuis.
Maar bij oma en opa.
Henjo kijkt naar het gezicht van paps en mams.
Hebben ze nu een huis? Ja of nee?
Waarom vraagt niemand er naar?
Oma is druk met koffie schenken.
Ze maakt ook een boterham klaar voor mams en paps.
Ellen droogt de kopjes af.
Opa vraagt: „Hebben jullie een goede reis gehad?
Was het druk in de stad?
En in de trein?”
Moeder legt haar armen op tafel.
Ze is moe!
Dat kun je zomaar zien.
„Ja, het was druk in de stad,” zegt vader.
„In de trein ook.”
„Dacht ik wel”, zegt opa.
Dan zegt niemand meer wat.
Henjo ook niet.
Maar hij springt haast uit zijn velletje van nieuwsgierigheid.
In de kist zitten zijn twee konijnen.
Hoe moet dat gaan als... als...
Daar is oma met koffie en de boterhammen.
„En”, zegt ze, „hebben jullie een huis?”
Moeder kijkt vader aan.
Ze zegt: „Vertel jij het maar.”
„We hebben een flat”, zegt vader.
„Iets anders konden we niet krijgen.”
„Het is een mooie flat”, zegt moeder.
Ellen is nu ook in de kamer.
„Krijgen we een lift?”, roept ze. „En een balkon?”

Henjo zegt: „Stom kind! Ik heb veel liever een tuin.”
„Voor je konijnen zeker!”, zegt Ellen kattig.
Henjo krijgt een kleur.
Moeder ziet het.
Dan moet Henjo weer vertellen.
Mams schudt haar hoofd.
Ze zegt: „Zoiets heb ik nog nooit gehoord.”
Paps vindt het een wonderlijk verhaal.
Maar hij is ook een beetje boos.
Opa helpt Henjo.
Hij zegt: „Die Peter heeft de meeste schuld.”
„Ja, dat is waar”, zegt vader.
„Maar nu zitten wij met twee konijnen.”
Hoe dat toch allemaal verder moet?
Niemand weet er raad op.
Op een flat kun je echt geen konijnen houden.
En als je dat wel doet?
Dan komt daar meestal de grootste narigheid van!

Nu liggen Ellen en Henjo in bed.
Vader en moeder zitten in de kamer.
De televisie is niet aan.
Paps en mams hebben zoveel te praten.
Mams zegt: „Sneeu voor Henjo.
Nu heeft hij konijnen.
En straks hebben we voor die beestjes geen plaats meer.”
Paps zegt: „Er is niets aan te doen.
We hebben allemaal liever een tuin.”
Mams knikt.
Dan tilt ze haar hoofd op.
„Ik dacht, dat ik wat hoorde”, zegt ze.
Paps luistert ook.
En ja hoor!
Dan gaat de kamerdeur open.
„Henjo”, zegt mams.

„Wat is dat nou?“, zegt paps.
„Ik... ik... kan niet slapen.
Ik moet telkens aan de konijnen denken.
Is de schuurdeur echt goed op slot?
Kan niemand ze stelen?“
„De deur is echt goed op slot“, zegt paps.
„Er kan geen mens in de schuur komen.
En die twee kunnen er ook niet uit.
De kist is zo hoog!“
Dan ineens holt Henjo naar mams toe.
Hij slaat zijn armen stijf om haar hals.
En hij begint te huilen... te huilen!
Mams wordt er bang van.
Ze trekt Henjo op haar schoot.
Paps komt er ook bij staan.
Hij legt zijn hand op Henjo's schouder.
Maar Henjo slaat wild om zich heen.
„Weg! Weg!“, schreeuwt hij.
„Ik wil niet wonen in een flat! Ik wil niet!
Ik wil bij oma en opa blijven.
En bij mijn konijnen!“
Paps en mams kijken elkaar aan.
Mams zegt: „Mijn jongetje toch!“
Ze gaat zelf ook bijna huilen.
Nu slaat Henjo gelukkig niet meer om zich heen.
Paps probeert met hem te praten.
„Wij vinden het ook niet fijn; kereltje.
Oma en opa ook niet!
Zij willen ons veel liever hier houden.
Maar dat kan niet.
Wij moeten wel weg, omdat ik anders geen werk heb.
En we moeten eigenlijk blij zijn met onze flat.
Zal ik je eens iets vertellen over verre landen?“
Henjo haalt zijn schouders op.
Wat kunnen die verre landen schelen.

Hij wil niet in een flat wonen.

Vader trekt zich van Henjo's lelijke gezicht niets aan.

Hij zegt: „Zou jij soms liever in een tent wonen?”

Ja, 's zomers misschien wel.

Maar als het koud is en waait en regent...

Ik zou je iets vertellen over die verre landen, hè?

Daar moeten wel tien maal duizend mensen altijd in een tent wonen.

Daar hebben de mensen honger. Altijd honger.

Daar is geen eten en geen werk.

Daarom alleen al moeten wij blij zijn met onze flat.”

„Maar de konijnen dan?”

Henjo begint bijna weer te huilen.

Vader kijkt naar moeder.

Wat heeft moeder opeens?

Ze kijkt weer een beetje vrolijk en zegt:

„Je weet toch wel wat opa heeft gezegd?”

Opa zal voor de konijnen zorgen.

In de vakantie mogen jullie bij opa en oma logeren.

Dan mag je zelf voor de beestjes zorgen”.

Henjo droogt zijn tranen maar weer.

Altijd in een tent wonen en honger hebben...

Wat zal dat erg zijn!

Henjo's buik doet opeens zo raar!

Knor, knor.

„Jij hebt trek”, zegt moeder.

„Hier heb je een appel.

En dan één, twee, drie naar boven”.

Nu vindt Henjo het wel fijn in bed.

Zouden die vreemde kinderen wel een bed hebben?

Vast niet!

In een tent kan toch geen bed staan?

Morgen zal hij het aan vader vragen.

Henjo's ogen worden zo moe, zo moe!

Dan heel gauw vallen ze toe.

Is het een mooi plan?

Henjo vergeet te vragen over bedden in een tent.

Hij denkt aan heel andere dingen.

Hij heeft het ook druk met zijn konijnen.

Bruintje en witje kunnen niet in die kist blijven.

Gelukkig heeft opa een stuk of wat planken.

Gaas hebben ze zelf.

Peter komt een keer kijken naar het hok.

Hij zegt dat het heel mooi wordt.

Daar is Henjo blij om.

Zijn vader kan heus wel wat!

O, zo!

Maar dan gaat Peter iets zeggen wat niet zo leuk is.

Hij probeert Henjo op te stoken.

Hij zegt: „Waarom moeten de konijnen bij je opa blijven?”

Ze zijn van jou.

Als jij ze niet wilt hebben, haal ik ze terug."

„Ik wil ze wel hebben!”

Henjo stampert boos op de grond.

„Jij moet niet zo bang zijn”, zegt Peter.

„Je neemt ze gewoon mee naar de flat.

Je doet ze in een doos. Klaar!”

De rest van de dag moet Henjo er steeds aan denken.

Hij helpt paps ook niet meer zo graag met timmeren.

„Wat scheelt er aan?”, vraagt vader.

„Je kijkt zo sip.

Vind je het hok niet mooi worden?”

„Ja, heel mooi”, zegt Henjo gauw. „Hoe lang duurt het nog voor we naar de flat gaan?”

„We verhuizen zo gauw mogelijk”, zegt vader.

„Geef me die plank eens aan.”

Als Henjo in bed ligt, denkt hij steeds: Zo gauw mogelijk! Zo gauw mogelijk!

Dat is al heel dicht bij.

Hoe moet het dan met de konijnen gaan?

Hij wil niet dat Peter ze terug haalt.

Dat doet hij vast en zeker als... als...!

Henjo kan van narigheid bijna niet meer eten en slapen.

Hij wordt bleek en mager.

Moeder denkt dat het door de verhuizing komt.

Ze zegt tegen vader: „Ellen en Henjo moeten ook naar een andere school.

Daar piekert de jongen misschien over.”

Maar vader schudt zijn hoofd.

Hij zegt: „Ik denk wel dat ik het weet.

Maak jij je maar niet ongerust.

Er schiet opeens een plannetje in mijn hoofd.”

„Hebben de konijnen er iets mee te maken?”, vraagt moeder vlug.

„Ze kunnen niet mee, hoor!”
Vader lacht en schudt zijn hoofd.
Dan fluistert hij iets in moeders oor.
Want stel je voor dat Henjo net binnen kwam...

Het hok is al lang klaar.
Witje en bruintje hebben het in dat huisje best naar hun zin.
Ze springen en huppelen de hele dag door.
Maar zij weten ook niet wat hun baasje weet.
Morgen gaat vader het hok naar opa brengen.
Dan moeten witje en bruintje mee!
Maar zover mag het niet komen.
Henjo weet wel wat hij gaat doen.
Morgen staat hij heel vroeg op.
Dan haalt hij de konijnen uit het hok en dan... en dan!
Wat er verder moet gebeuren weet Henjo niet.
Ja, ze moeten mee naar de flat.
Maar hoe komen ze daar?
Peter zegt, dat het heel makkelijk gaat.
Maar Henjo is Peter niet.
Nog twee nachtjes slapen dan gaan ze verhuizen.
Naar hun eigen school hoeven Ellen en Henjo niet meer.
Het was niet fijn om iedereen gedag te zeggen.
Maar wat wel fijn is...?

De konijnen gaan mee!
Maar paps en mams mogen het niet weten.
Peter zegt dat witje en bruintje mee moeten.
Want anders... want anders!
Henjo draait en draait maar in bed.
Morgen moet hij vroeg wakker zijn.
Want dan gebeurt het!

Natuurlijk is Henjo op tijd wakker.
Hij sluipt op zijn sokken de trap af.
Oei! Wat is het een rommel in huis.
Overal staan dozen en kisten.
Zijn doos is hier niet bij.
Die staat in de schuur op een veilig plekje.
Henjo draait met gemak de sleutel om in het slot.
Zouden de konijnen nog slapen?
Henjo houdt één hand voor zijn ogen.
Zo kan hij nog een klein beetje zien.
Nu staat hij voor het hok.
Eén, twee, drie; hand weg, ogen open.
Hé, wat is dat?
Het hok staat er wel.
Maar waar zijn witje en bruintje?
Henjo holt het huis in.
Hij rent de trap op.
„De konijnen zijn gestolen!”, schreeuwt hij.
„Vader, kom gauw! Kom gauw!”
Hij struikelt bijna de slaapkamer binnen.
Vader en moeder zitten rechtop in bed.
„Kom mee, vader! Kom mee!”, schreeuwt Henjo weer.
„De konijnen zijn gestolen!”
Dan kijkt Henjo naar vaders gezicht.
Vader lacht... een klein beetje maar.
Hij zegt: „Kom even in bed.
Dan zal ik het je vertellen.”

Wie had dat gedacht!

Nu weet Henjo alles.
De konijnen zijn niet gestolen.
Vader bracht ze gisteravond naar opa.
Vandaag komt opa het hok halen.
„Ik deed het voor jou”, zegt vader.
„Nu hoef je geen afscheid van de konijnen te nemen.”
Henjo weet niet wat hij zeggen moet.
Zijn plan, zijn mooie plan, kan niet doorgaan.
Of... of was het een verkeerd plan?
Henjo weet het niet meer.
Opeens wordt hij toch weer een beetje blij.
Nu kan Peter de konijnen niet terug halen.
Bij opa zijn ze veilig.
Maar in de flat kunnen ze nu niet komen.
Arme Henjo!
Moeder drukt hem dicht tegen zich aan.
Hij is zo koud geworden.
En ook verdrietig!

Opa en oma komen helpen de spullen inpakken.
Dat is wel gezellig.
Maar telkens moet Henjo naar het lege hok kijken.
Opa zegt: „Wat kijk je toch sip, jongen.
Je konijnen hebben het goed bij mij, hoor!
Nu moet je een flinke kerel zijn.
Wat niet kan, dat kan niet.
Een konijn moet ook eens op het gras kunnen springen.”
Ja, opa kan mooi praten.
Net als vader en moeder.
O, daar heb je vader.
Oei! Wat zet die paps een geheimzinnig gezicht.
Hij zegt: „Kijk eens.

Ik heb wat voor je.”
Vader haalt één hand van zijn rug.
Dan geeft hij Henjo een foto.
Henjo krijgt een kleur.
„O, de konijnen! De konijnen!
Wat mooi! Echte kleuren! En wat een grote foto!
Hoe komt paps daar aan?”
Henjo praat en praat maar.
Eindelijk kan vader ook wat zeggen.
„Ik heb stilletjes een foto genomen.
De fotograaf heeft er deze grote foto van gemaakt.”
Die Henjo!
Hij is opeens zo blij geworden.
De anderen moeten de foto natuurlijk ook zien.
Opa zegt: „Prachtig! Prachtig!”
Oma zegt: „Wat schattig!”
Alleen Ellen zegt: „Gewoon”.
„Dat kind is niet wijs”, denkt Henjo.
De foto is prachtig, schitterend en nog veel meer!

Hè, hè, eindelijk is het zover!
De auto stopt voor de nieuwe flat.
De verhuisauto komt er ook aan.
Ellen en Henjo roepen om de beurt:
„O, wat hoog!”
Henjo zit te dansen op de achterbank.
„Ik wil in de lift!
Ik wil in de lift!”, roept hij steeds.
„Kalm aan! Kalm aan!”, zegt vader.
Het duurt Henjo allemaal veel te lang.
Mams komt achteraan met een paar tassen.
Paps loopt ook al te sjouwen.
O kijk, daar is de lift.
„Mag ik op het knopje drukken, paps?”
„Vooruit dan maar!”
Vader tilt Henjo op.

En dan zoeven ze naar boven.
Fijn gaat dat!
Henjo krijgt er een kleur van.
Oei! Wat gaat dat vlug!
„Uitstappen”, zegt vader.
„We zijn er bijna!”
En dan, ja hoor!
Vader steekt de sleutel in het slot van de deur.
Ellen en Henjo roepen steeds:
„O!”, en „Kijk eens!”
Mams is erg stil.
Ze kijkt maar rond in het lege huis.
Dan ineens is er een gejoel en geschreeuw.
Het geluid komt uit de kamer.
Vader en moeder kijken elkaar aan.
Henjo staat in de kamer te dansen en te springen.

„Wat is er aan de hand?“, roept vader,
„Een hokje met twee marmotten“, gilt Henjo.
„Hoe komt dat hier?“
Dan gaat vader vertellen.
Een vriend van paps heeft voor de marmotten gezorgd.
Die meneer woont hier niet ver vandaan.
Hij had een sleutel van het huis.
Gisteren heeft hij het hokje met de marmotten gebracht.
Marmotten kunnen op het balkon en ook in huis.
O, o, wat is die Henjo blij!
„Het zijn geen marmotten, maar cavia’s“, zegt Ellen.
„Goed! Goed!“ lacht vader.
„Je mag die diertjes noemen zoals je wilt.
En nu gaan we één, twee, drie aan het werk.“
Henjo kijkt uit het raam.
Ja, daar staat de verhuiswagen.
Henjo voelt zich nog steeds heel blij.
Nu heeft hij marmotten en ook konijnen.
De echte konijnen zijn bij oma en opa.
Maar naar die mooie foto kan hij altijd, altijd kijken!

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4440 X

J.M. 7-9